

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis
Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev
De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo**

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VIII. Gallicanam Ecclesiam jus illud Patriarchicum semper amplexam esse docetur aliquot testimoniis selectis. Quod obtinuit in prima, secunda, & tertia Regum Dynastia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

& Imperij Lib. I. Cap. VIII.

27

nostra suggestio fieret, ne si pars tantum quod agebatur cognoscere, partem lateret. Et maximè quia in medio gentium tam Longobardorum, quamque Sclavorum, necnon Francorum, & Gothorum, atque Britannorum, plurimi confusorum nostrorum esse noscuntur, & qui de hoc curiosè satagere non desistunt, ut cognoscant quid in causa apostolice fidei peragatur.

VIII. Inter ceteras autem Occidentis provincias, quæ sedis apostolica principatum & jus illud Patriarchicum ad Ecclesiæ dissitarum rationes accommodatum colebant, illustriorem semper locum obtinuerunt Ecclesiæ Gallicanæ. Gallias enim recenset Innocentius, cùm de Ecclesiis à Romana sede institutis verba facit. Cui adstipulantur Episcopi Gallicani in epistola ad Leonem, cùm inde religionis fontem & originem manasse in Gallias profiteretur. Idem ille Innocentius testatur etiam Galliarum Episcopos de majoribus causis ex veteri consuetudine ad Romanam Ecclesiæ retulisse. Imò verò & Legatos suos ad Concilium Romanum misisse, cùm fideli causa adversus hæreticos esset statuenda, docet Synodus Romana habita sub Damaso apud Theodoretum: Et Occidentalium Synodus sub Agathone, cui tres Legati Galliarum interfuerunt. Quare, ut antea dicebam, apud Gallos Ecclesiæ Romæ reverentia eo semper nomine floruit, quod esset communionis ecclesiasticae caput per universam Ecclesiæ, & speciali quodam jure per omnes Occidentis provincias. Ea de causa in synodo Galliarum à Pippino & Carolomanno Ducibus coacta anno DCCXLIII. Galli professi sunt, ut testatur Bonifacius Moguntinus, *Vnitatem & subjectionem Romane Ecclesiæ continens vite velle servare, sancto Petro & ejus Vicario velle subjici.* Non desciverunt posterià tam laudabili & necessario proposito; quin potius omnibus seculis Reges Christianissimi, ipsimque Ecclesiæ Gallicanæ corpus, egregiis facinoribus scriptisque monumentis testatum fecerunt nihil esse sibi antiquius quam ut antiquam consuetudinem à jure divino manantem, quæ reverentiam apostolicæ sedis ipsiusque communionem exigit, frequentissimis officiis renovarent.

Innoc. in ep. ad
Dionysium.

Innoc. ad Vltri-
cum Recens.

Theod. t. 2.
Synodus de sacra
voto &c. 10.
Tertius. & Fa-
tum. 27. 100.
Tertius. 27. 100.
Paulus. 27. 100.
Epist. Conc. Rom.
s. Agath.

Bonifacius epist.
101.

C A P V T V I I I .

Synopsis.

I. *Auctoritas Romani Pontificis in condendis legibus ecclesiasticis. Dicitata Gregorii VII. Regula Basiliæ, Canones non condi ab uno Episcopo. Et Iu-*

lij, Romanum Episcopum esse precipuum, non solum.

I I. *Quidquid sedes apostolica sancti, pro lege habendum, ex constitutione Valentiniiani. Vtus Codicis Theodosiani in Gallia in rebus civilibus & ecclesiasticis. Illustratus Agathias.*

I I I. *Valentinianus non tribuit eam auctoritatem Romanis Pontificibus, sed forvit. Ante, generalia decreta edebant. Vt Liberius in controversia de baptismo Ariannorum. Iustitia decreti nibil detrahitur de auctoritate decretorum.*

I V. *Siricius aliquot decretis disciplinam juvit. Superioris Clericos ab usu uxorum abstinere jussit; consuetudinem in legem vertens, ponat adiecta, auctoritate sedis sue.*

V. *Decreta Innocentij per Occidentem, etiam in Antiochenam Ecclesiam. Vnde illustratur Concilij Ephesini locus, de Romana Ecclesiæ jure in Antiochenam.*

V I. *Zozimi Decreta adversus monachorum & laicorum ambitorum per provincias missa. De imperiis Neophytorum ordinationibus, quibus panam addidit, & probationem extendit. Qui dicerventur Neophyti. Celestini decreta ante Valentiniiani legem. Postiores Pontifices postiori jure in id incubuerunt.*

I. **A** COMMUNIONIS cum Romana Ecclesia necessitate ad eam auctoritatem inspiciendam accedamus qua per Gallias, ac per universas, potissimum Occidentis, ac etiam aliquando per Orientis provincias, non reluctantibus Episcopis, aut Imperatoribus, potita est. Hoc in tribus articulis præcipue versatur, qui summa jurisdictioni competere solent, nempe in legibus ferendis, in judiciis sine provocatione reddendis, & in ea dignitate Principis, ut à nemine judicetur.

Primum illud condendarum legum privilegium in negotiis ecclesiasticis, quod Romano Pontifici afferimus, ab adulatio- ne profectum illi existimabunt qui postremis Ecclesiæ seculis potestatem illam ad se Pontifices revocasse putant, ut se Conciliorum auctoritati vel aequaliter vel præferrent, quique jus illud à Gregorio VII. Romanæ sedi vindicatum sibi persuadent, his verbis, quæ in illius Dictatis habentur: *Quod illi solum licet pro temporis necessitate novas leges condere. Alienum à veteris Ecclesiæ disciplina dicent ut canones Ecclesiæ condantur ab uno tantum Episcopo; cùm id Episcoporum cœtui competit, ut è Basilio observavit Photius in Nomocanone. Addent contendisse Iulium cum Orientalibus, Ecclesiæ Universæ regulas consti- tui non posse, Romano Episcopo inconsulto. Vnde Socrates & Sozomenus ha- ferunt, Ecclesiæ Romæ hoc esse privi- legium, ut sine illius sententia canones Ec- clesiæ non praesigantur. Sed ex eo tantum confici, in conforium legum ferendarum adscitum Episcopum Romanum, imò &*

Dicitata Gregor. VII.
in ejus Regello.

Photius in No-
moc. T. 1. c. 4.
In decretis
Ecclesiæ Romæ. 20.
Quod non potest
hunc regaliter
dictum existimari.
Iulianus. Iulianus
apud Aschan. A-
pol. 2. Socrates
Ib. 2. c. 4. ut
dicit magister
Photius. 20.
Iulianus. Iulianus
apud Aschan. A-
pol. 2. Socrates
Ib. 2. c. 4. ut
dicit magister
Photius. 20.

D ij

